

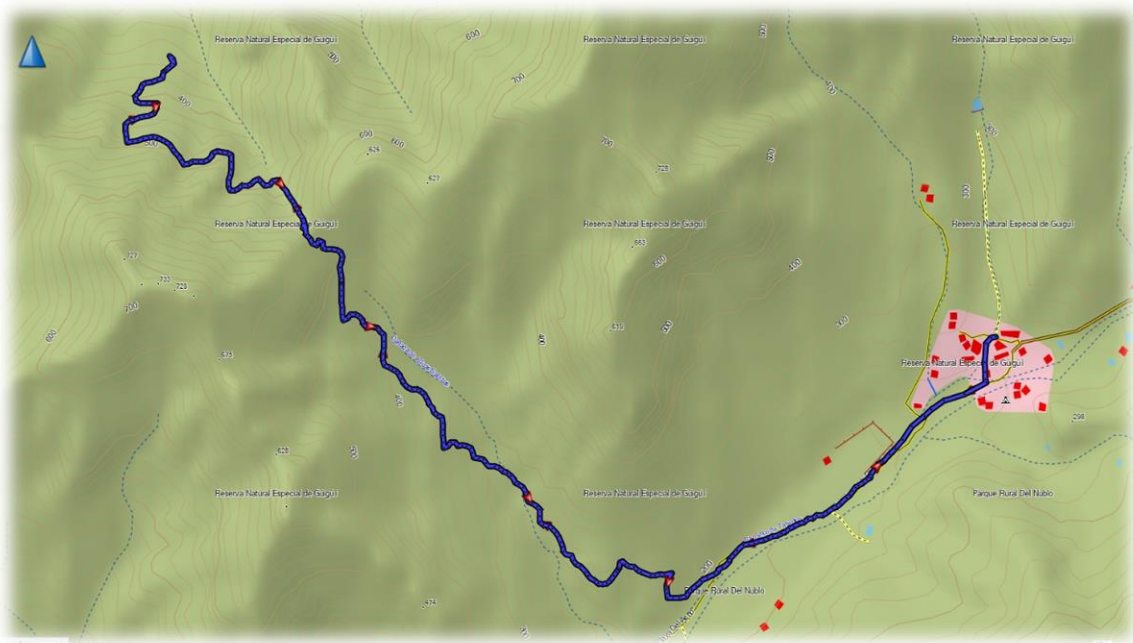

In de namiddag wordt het weer toch iets beter en al bij al is het vandaag toch nog niet zo slecht geweest.

Dinsdag 24 april 2018

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Tasartico
- Afstand : 6 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 4 uur

Het natuurgebied Güi Güi behoort tot de meest afgelegen hoekjes van het eiland.

Omringd door bijna 1000 meter hoge rotswanden, kan men het strand alleen bereiken per boot of over de al door de Oude Canariërs gebruikte paden.

Wij doen enkel de klim naar de pas en keren dan terug. Wie echter ook afdaalt naar het strand kan daar de reurenhagedis ontmoeten, die een lengte van zowat 80 cm kan hebben.

We brengen ook nog een bezoekje aan het openluchtmuseum van het dorpje El Molino de Viento. Dit dorpje is vernoemd naar de gelijknamige windmolen die je hier aantreft.

De molen is één van de laatste en fraaiste windmolens die je op het eiland Gran Canaria aantreft. De molen stamt uit het einde van de achttiende eeuw. Nadat de molen rond het jaar 1870 afbrandde heeft het meer dan een eeuw als een ruïne in het Dal van Mogán gestaan. Met behulp van sponsoring door een grote bank is de molen in het jaar 1998 helemaal gerestaureerd.

Woensdag 25 april 2018

- Soort : Heen- en terugwandeling
- Plaats : Ayagaures
- Afstand : 9 km
- Stijgen : 500 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 5 uur

Ter hoogte van de Barranco de Veneguera bij Fuente de los Azulejos zijn er rotsen met een bijzondere blauwe kleur. Fuente de los Azulejos betekent fontein van tegels, omdat de kleur doet denken aan Portugese tegeltjes. De blauwe kleur is het resultaat van een oxidatieproces.

De wandeling die we vandaag gaan doen mag eigenlijk niet meer gedaan worden. In 2013 is er immers een gedeelte van het pad verdwenen door een grondverzakking. Waar het pad verdwenen is dient er gebruik gemaakt te worden van vaste touwen. We beginnen toch aan de wandeling en zullen wel zien of het al dan niet gaat.

Men doet er alles aan opdat de wandelaar deze wandeling niet zou doen. Hier heeft men de gesloten slagboom zelfs voorzien van prikkeldraad. Michel heeft vandaag zijn hoed vergeten en lost het dan maar op door een jas over zijn hoofd te trekken.

Michel is blind geboren door glaucoom. Dat is een te hoge druk op het netvlies. Normaal gezien is dit een ouderdomsziekte

Op 9 jarige leeftijd werd Michel aan beide ogen geopereerd. Hierbij werd er één oogzenuw geheel vernield waardoor dat oog geheel verloren was. Uit het andere oog heeft hij 30 jaar gedeeltelijk kunnen zien. Men noemde dat fietszicht.

Vervolgens ging het snel achteruit en nu is hij terug al een paar decennia geheel blind. Deze toestand is niet meer omkeerbaar.

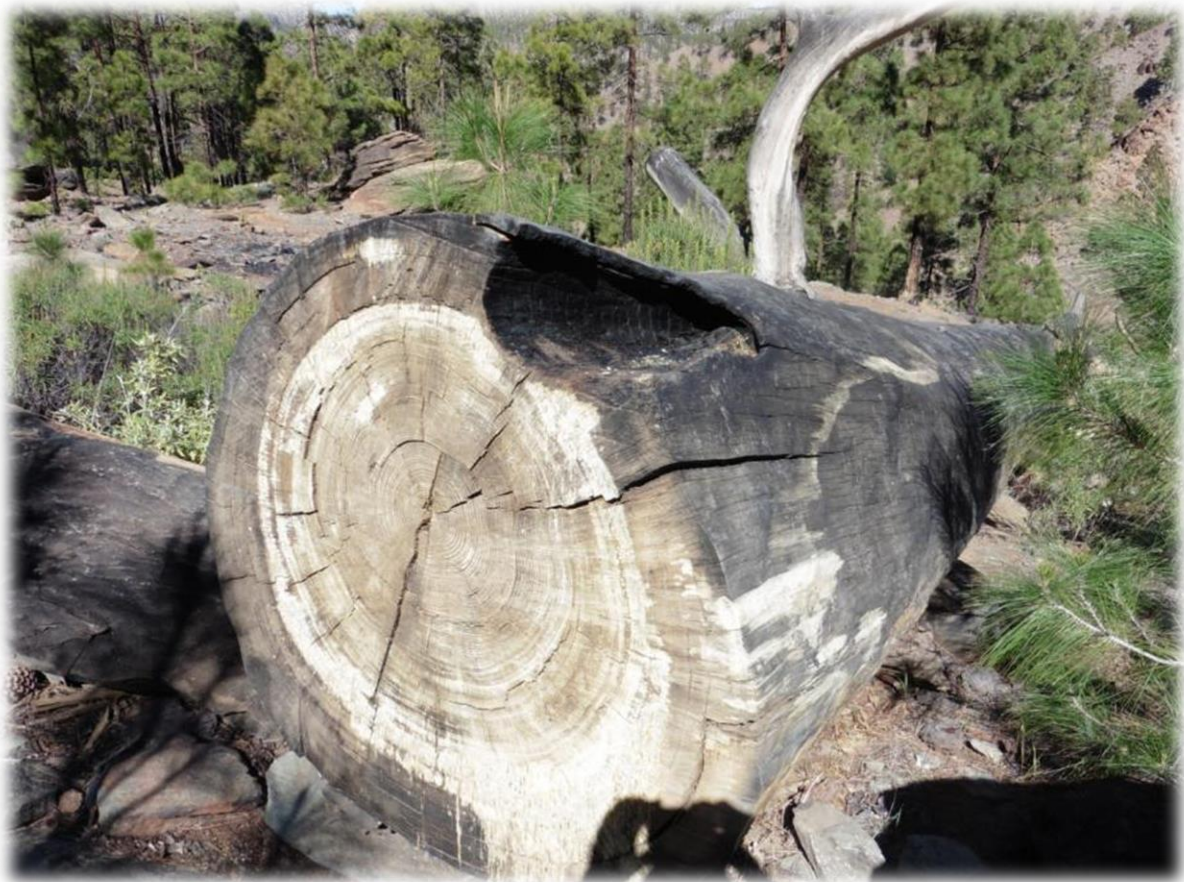
Van opleiding is Michel vertaler Germaanse talen. Na zijn studies heeft hij een tijdje als geluidsman gewerkt bij de vroegere BRT maar sedert een 17tal jaar is hij werkzaam bij de industriële reclamefirma I.C.L.

Er wordt mij soms ook gevraagd waarom Michel dergelijke tochten doet. Het antwoord is heel eenvoudig. Net als sommige zienden houdt Michel van de natuur en van de sportieve uitdaging. Ik moet er wel meteen aan toevoegen dat er slechts weinig blinden of slechtzienden het niveau van Michel halen als het aankomt op sportieve prestaties en dan vooral wandelen in de bergen.

Geweldig is ook de Pino de Pilacones, een door vuur en storm geteisterde reuzen, waarvan de overblijfselen een bizar natuurmonument vormen.

De reuzenden is na een bestaan van ongeveer 500 jaar gesneuveld tijdens een grote storm in 2008. De den was al dood toen hij afknakte tijdens de storm. De stam was gedeeltelijk uitgehold en de binnenkant vatte vuur tijdens de grote bosbranden in de zomer van 2007.

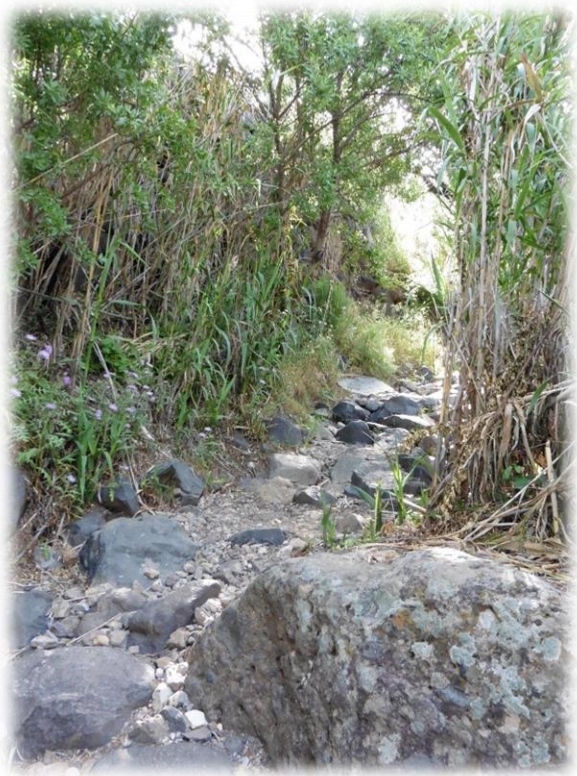
De reuzenden heeft toen meerdere dagen gebrand omdat de den ook veel hars bevatte. De den blussen was niet mogelijk gezien de plaats niet of nauwelijks bereikbaar was.

In 2009 werd er een studie uitgevoerd op een stuk stam van de reuzenden, door de universiteit van Madrid. Daar heeft men vastgesteld dat de gemiddelde groei 549 jaar was. Tot nog toe is dit de oudste den die ooit werd aangetroffen op de Canarische Eilanden. Dit zou betekenen dat de den ontkiemde in de winter van 1457-1458.

Michel is een stukje naar omhoog geklommen via een kort vast touw maar ik wist dat er ook nog een lang vast touw zat aan te komen. We nemen echter geen risico's en keren terug.

Donderdag 26 april 2018

- Soort : Luswandeling
- Plaats : Tejada
- Afstand : 9 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 4 uur

Op een technisch eenvoudig deel van de wandeling zoals hier op asfalt of op een aardeweg of op een pad waar geen stenen op liggen, houdt Michel gewoon een wandelstick vast die bij mij is vastgemaakt aan een broeksriem rond mijn lende.

Met de ene hand houdt Michel de wandelstick vast en in zijn andere hand houdt hij ook een wandelstick waarmee hij, eventuele obstakels aftast.

Michel houdt tevens dezelfde tred aan als de begeleider. Michel moet de tred van zijn begeleider volgen op gevoel maar daar heeft hij weinig of geen last mee omdat hij in deze materie is getraind.

Als begeleider voel ik nauwelijks dat Michel achter mij aanloopt. Als Michel om de een of andere reden de stick loslaat zal hij dit in de eerste plaats wel zeggen en ook al zegt hij niets dan voel ik de losgelaten wandelstick tegen mijn benen vallen.

Op de technisch moeilijkere trajecten zoals bergpaden met stenen, trappen enz, gebruiken we een andere manier. Dan klik ik de wandelstick die Michel normaal vasthoudt, vast aan een musketon bovenaan mijn rugzak. Op die manier heb ik geen last van de wandelstick.

Michel blijft wel zijn andere wandelstick gebruiken om af te tasten en om eventueel te gebruiken als steun.

Michel houdt dan met één hand mijn rugzak vast. Op die manier voelt hij hoe ik beweeg met mijn voeten. Hij weet dan perfect hoe hoog de steen is die ik op of af ga.

Bij een stijging zoals hier op de foto zal Michel mijn rugzak onderaan vasthouden, bij een daling houdt hij de rugzak bovenaan vast.

Ook hier moet Michel uiteraard dezelfde tred aanhouden als zijn begeleider.

Op dit traject (foto boven) zou Michel normaal gezien de wandelstick vasthouden die aan mij vasthangt. Maar om het op foto te krijgen hebben we een gemakkelijke en brede weg uitgekozen om de Gelegenheidsfotograaf (voorbijgangers) het niet al te moeilijk te maken.

Op een technisch moeilijke klim of afdaling moet Michel het geheel alleen doen. Op de foto links boven is Michel bezig aan een steile afdaling. Ik ga dan onder hem staan en geef hem mondelinge aanwijzingen hoe hij zijn voeten dient te plaatsen. Hierbij gebruiken we steeds het drie-steunpunten systeem. Dat wil zeggen dat Michel telkens slechts één hand of voet mag verplaatsen.

Indien er meerdere stenen boven elkaar liggen vraag ik Michel zijn voet los te laten en plaats ik zijn voet op de steen waar hij steun dient te nemen.

Indien de steen 50 cm of hoger is vraag ik Michel om te gaan zitten en kan hij op die manier het hoogteverschil overbruggen.

Het moeilijkste van al is voor Michel het oversteken van een rivier van steen naar steen, zoals op de foto hierboven. Eigenlijk is de foto hierboven een slecht voorbeeld want er liggen teveel stenen, hier zou Michel gewoon kunnen volgen door het vasthouden van mijn rugzak. Maar bij een rivier waar je het water dient over te steken door van steen naar steen de gaan geef ik Michel een tweede wandelstick en moet hij zelf aftasten waar de volgende steen ligt waar hij een voet dient te plaatsen. Uiteraard geef ik ook hier mondelinge aanwijzingen. En ook hier moet Michel gebruik maken van het drie-steunpunten systeem.

Op de trajecten waar Michel gebruik maakt van de wandelstick die aan mij vast hangt en op de trajecten waar Michel mijn rugzak vast houdt gaan we ongeveer even snel als een ziende.

Op de trajecten waar Michel het allen dient te doen, zoals op beide foto's, hierboven, verliezen we uiteraard wel wat tijd en daar gaat het allemaal wat trager. Als begeleider dien je daar uiteraard wel rekening mee te houden.

Het oversteken van deze rivier zou een beter voorbeeld geweest zijn maar bij het oversteken van een rivier dien ook ik al mijn aandacht te houden op Michel en heb ik eigenlijk niet de tijd om een foto te nemen.

Michel oefent zich dan ook dagdagelijks om zijn conditie op peil te houden. Hij heeft thuis een loopband en crosstrainer staan waarop hij dagelijks oefent.

Als men mij vraagt waarom ik dergelijke trajecten doe met Michel is mijn antwoord driedelig: Ten eerste is Michel een goede vriend. Ten tweede is het ook voor mij een uitdaging om met Michel het traject tot een goed einde te brengen. En ten derde vind ik dat elke persoon het recht heeft om te doen wat hij graag doet ondanks een beperking.